

HATÁRTALANUL!

A győrújbaráti 7. évfolyam kalandjai Erdélyben

1. nap: Kedden a Nap első sugarával keltünk. Miután a bőrdőbe sikerült begyömöszölni az utolsó pillanatban eszünkbe jutott fogkefét is, indulhattunk. A buszban az ilyenkor szokásos keveredés után már mindenki talált egy kényelemes széket, ahol a hajnali út során egy álomúzó párna társaságában bámulhatta a lassacskán, komótosan felkelő Napot. Miután a Nap megtette ezt, sőt már a délutáni órákban járt, és mi is felvettük kedves idegenvezetőnket Debrecenben, a busz megállt Nagykárolyban. Nagykároly... itt kezdődött el

vár mellett, ahol Petőfi Sándor és Szendrey Júlia örökre hűséget esküdtek egymásnak. Az ott található kiállítótermekben kicsit jobban megismerhettük a vár múltját és jelenjét. A pincébe kanyargós csigalépcső vezetett le, ahol a gyanútlan látogatókat az árnyékban elbújó fiúk ijesztgették.

Koltóra már egy kicsit csapzottabban érkeztünk (a korai kelés miatt), de ez nem akadályozott meg minket abban, hogy Petőfi és Szendrey mindent legyőző szerelmének tisztelegjünk a Szeptember végén elszavalásával. A legnagyobb élmény az

biztonságot adó falainak rejtekébe. Miután az idő kitisztult és álmoskásan bár, de a Nap is sütött, elámulva néztük a Mátyás-szobor nagyságát csak úgy nyújtogattuk a nyakunkat. Aztán átsétáltunk a helyi református templomba, ami tekintélyes címergyűjteménnyel büszkélkedett. A falakat egyszerűen ellepték a különböző korokból származó ereklyék. A Házsongrádi temetőben megálltunk pár percre a híres magyarok sírjánál, és már indultunk is tovább Erdély közepe fele, Marosvásárhelyre.

A buszból kikészülődve egy templom előtti főtérre értünk. Ahonnan elsétáltunk többek közt a Kultúrpalotához és a Teleki Tékához is. A Téka egyszerűen hihetetlen, számos öregebbnél öregebb könyv otthona.

Marosvásárhely határát elhagyva már mindenki gondolatai csak a szállás és a vacsora körül forogtak. Szerencsére a szervezők nem fogtak mellé a balavásári szállás választásával.

3. nap: Ezen reggel Szelindek ódon várát vettük be, romos falával, amelyek mellett sétálgatva csodálatos panoráma tárult a szemünk elé. A várba beérve, mintha csak az elmaradt teszt órát pótolnánk felmászhattunk a meredek, rozoga lépcsőkön a vár megmaradt bástyájára, hogy immár húsz méterrel feljebből nézzük meg a még mindig festői kilátást.

Pár óra múlva már a nagyon hangulatos Nagyszeben utcáit róttuk. A hangulatot még inkább fokozta, hogy pont az ottani gyermeknapra időzítettük a látogatást így belebotlottunk egy Street food fesztiválba, aminek a kuszaságába legnagyobb sajnálatunkra már nem vethettük bele magunkat.

Majd szomorúbb vizekre evezünk. Fehéregyháza határában az út mellett a buszból kipattanva majd átszaladva az úton azon a helyen álltunk meg, ahol Petőfit utoljára látták és ahol, feltehetőleg 1849 július vé-

gén, kilehelte a lelkét. Az útszélén szemlélődő emlékműre és a helyi Petőfi múzeum szobrára is koszorú helyeztünk, ezzel tiszteletünket kifejezve a hőseink költő iránt.

Segesváron végre megengedhettünk magunknak egy húsz perc szabadidőt így fagyit nyalva, tengernyi fényképpel gazdagabban néztük meg a fantasztikus belvárost, Drakula szülőházával együtt.

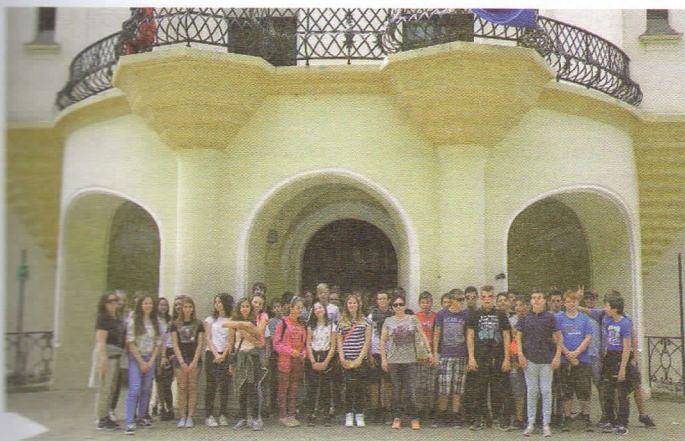
A szállásra visszatérve meglepetésben volt részünk: megnézhetettük, sőt ki is próbálhattuk a kürtőskalács készítését a balavásári főutcán.

4. nap: Ez volt az utolsó és egyben leghosszabb napunk (habár az első napon produkált hajnali három órás kelésünk vetekezik vele). Balavásárt ásitozva hagytuk el, de a Dévágig tartó út alatt valamennyire felébredtünk. Ez nagyon hasznos volt, így nem aludtunk el a másfél órán át tartó várakozás közben. Ennyit kellett ácsorognunk ugyanis arra várva, hogy a sikló segítségével feljussunk a hegyre épült várhoz. Szerintem ez abszolút megérte, mert a kilátás a szelindekit is megelőzte.

Az utolsó és egyben az egyik legszebb állomásunk Temesvár volt, ahol bebarangoltuk a várost, láttuk a múzeumot, sőt még egy heavy metal koncertbe is beleszórtunk.

A hazafelé tartó útról nincs sok emlékün, mindenki az emlékekbe feledkezve pihent vagy a buszsofőr boldogítására hangoskodott és jól érezte magát. Aztán ahogy az utazás éjszakába hanyatlott lassan mindenki kidőlt. Győrújbarátra hajnali egy körül ért be a busz ahol mindenki táskás, de boldog szemekkel üdvözölte a szüleit.

Újvári Eszter és Póda Anna

Petőfi Sándor és Szendrey Júlia románca és a mi utunk is itt indult be igazán. Sétáltunk egy jót a Károlyi-kastélyban, a gyönyörű terem sok fotó és szelfi helyszínél szolgáltak. Kicsit elméláztunk a hajdani Aranyszarvas fogadó előtti hangulatos téren, majd meglátogattunk egy helyi iskolát. Váltottunk pár kedves szót az ottani diákokkal és már folytattuk is utunkat egyenesen Szatmárnémetibe. Ott szemügyre vettük a Lános templomot és annak lánc kerítését majd egy rövid városnéző séta után egy lenyűgöző fákkal tarkított parkban álltunk meg. Mondjuk a legtöbben a fák helyett a csodálatos alakzatokban feltörő szökőkutakat preferálták.

Aranyos, hangulatos faluk útvesztője után Erdőd vára mellett parkolt le a buszunk. A mellet

volt, hogy azokban a szobákba is bekukkanthattunk, amelyeket ők használtak mézesheteik alatt. Az ebben a faluban vendégeit váró, családias panziókban pedig belekóstolhattunk Erdély ízeibe és kicsit kipihenhattuk magunkat.

2. nap: Második nap nem sokat foglalkoztunk a készülődéssel, már pattantunk is be a buszba, ami egyenesen Nagybánya festői városába vitte a csapatot. Ott röviden megnéztük a belvárost, de azt hiszem, mindnyájunk nevében beszéllek, ha azt mondom, hogy az Impresszionista festők múzeuma nyerte el legjobban a tetszésünket. Rengeteg terem tele szebbnél szebb, néha már túl művészi festményekkel.

Kolozsvárott voltunk már mikor elkapott bennünket az eső. Minden erőnket beleadva szaladtunk a Szent Mihály-templom